

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyně JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **R. V.**, narozen „X“
bytem „X“
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
se sídlem Černého 517/13, Praha 8, PSČ 182 00

žalovaný: **Krajský úřad Ústeckého kraje,**
odbor dopravy a silničního hospodářství,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2017, č. j. 694/DS/2017, JID:
37041/2017/KUUK/Ven,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasně podanou žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem domáhal prostřednictvím svého právního zástupce zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 2. 3. 2017, č. j. 694/DS/2017, JID: 37041/2017/KUUK/Ven, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Chomutov, odbor dopravních a správních

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 1. strana)

činností (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 18. 10. 2016, č. j. MMCH/89332/1816/2016/ODaSČ/Cha (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil tím, že dne 26. 8. 2016 v 15:12 hodin na dálnici D7 – 71 Km, směrem na obec Chomutov, řídil motorové zn. Škoda Octavia RZ „X“, nedovolenou rychlostí 180 km/h, po zohlednění možné odchylky měřicího zařízení ve výši 3 % z naměřené rychlosti, dosahovala rychlost 174 km/h v úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost 130 km/h, čímž ji překročil o 44 km/h. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 3 500 Kč a dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Současně se žalobce domáhal, aby soud zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovanému uložil povinnost uhradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce podanou žalobou nejdříve napadl způsob, jakým se žalovaný vypořádal s námitkami proti měření, když prvního pochybení se správní orgány měly dopustit tím, že obsluha rychloměru neprovedla nastavení v souladu s návodem k obsluze, což vedlo ke vzniku reflexe. Měření měla ovlivnit i skutečnost, že měřící vozidlo mělo viditelně prázdnější přední kolo. Proto požadoval výslech obsluhy rychloměru, aby uvedla, jakým způsobem nastavila rychloměr a sdělila hodnoty tlaku v pneumatice, což však žalovaný neumožnil, když by to vedlo k průtahům řízení. Tím došlo k zatížení řízení vadou, když žalobce svými vznesenými námitkami vnesl do řízení pochybnost o správnosti provedeného měření, když nebylo postaveno na jisto, zda policisté kontrolovali tlak v pneumatice, či zda při nastavení rychloměru postupovali řádně dle Návodu k obsluze. Na podporu svých tvrzení žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011, sp. zn. 7 As 27/2016 či rozsudek ze dne 11. 6. 2009, sp. zn. 9 As 58/2008. Žalobce namítl, s ohledem na dobu ověření (4. 11. 2015) a datum měření (26. 8. 2016), že v mezidobí došlo k výměně pneumatik ze zimních na letní, což mohlo vést k rozkalibrování rychloměru a měla být učiněna nová kalibrace. Žalovaný se nevypořádal ani s touto námitkou, když se nevypořádal s návrhem na provedení důkazů s tím souvisejících, tedy vyjádření provozovatele vozidla k výměně pneumatik a protokolu o kalibraci po výměně pneumatik. Zůstaly v rovině tzv. opomenutých důkazů.
3. Žalobce dále namítal, že výměra pokuty je nezákonná a nepřezkoumatelná, když nelze z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jasně určit, k jakým záznamům v Evidenční kartě řidiče přihlížel. Nelze tak přezkoumat, zda respektoval zahlázení odsouzení starší 3 let. Správní orgán též neuvedl, z jakých konkrétních skutečností vycházel při hodnocení přestupku a jaké jeho závěry ho vedly k uložení oné sankce. Zde odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, sp. zn. 4 As 64/2005.
4. V další části žaloby žalobce namítal, že správní orgán se vůbec nezabýval materiální stránkou přestupku, pročez hodnotí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Této skutečnosti si měl být dle hodnocení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 2. strana)

žalobce vědom i žalovaný, který ve svém napadeném rozhodnutí uvedl, že přestupek se sestává i z materiálního znaku, ale vícero se tím nezabýval. Žalobce též namítl, že se správní orgány vůbec nevypořádaly se skutečností, že v době po spáchání přestupku nabyla účinnosti nová právní úprava, která by mohla být pro žalobce příznivější. Na podporu svých tvrzení žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014, sp. zn. 7 As 34/2013.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhuje její zamítnutí a nepřiznání náhrady nákladů řízení žádnému účastníkovi.
6. Žalovaný uvedl, že při svém postupu vycházel z ustanovení § 2, § 3, § 50 a § 51 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Samotný žalobce podal do rozhodnutí správního orgánu I. stupně pouze blanketní odvolání, které přes výzvu nedoplnil, pročž žalovaný přezkoumal prvostupňové rozhodnutí na základě revizního principu, kdy mohl přezkoumat pouze soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy. Při svém přezkumu vycházel z fotodokumentace, záznamu o přestupku s videozáznamem, úředního záznamu, ověřovacího listu k měřidlu č. 166/15, prohlášení dopravní policie o školení operátorů pro obsluhu silničních rychloměrů RAMER 10 a evidenční karty řidiče. Po tomto přezkumu konstatoval, že rozhodnutí správní orgán I. stupně bylo vydáno v souladu s právními předpisy, když správní orgán I. stupně shromáždil dostatek důkazů, že žalobce naplnil znaky skutkové podstaty, která mu byla kladena za vinu.
7. Žalovaný k námitce chybně nastaveného měřiče uvedl, že nevznikly žádné pochybnosti, kterým měřicím zařízením byl přestupek zachycen, či zda bylo způsobilé k provozu, a proto nedošlo k provedení žalobcem navržených důkazů. Ověřovací list o způsobilosti k provozu měřicího zařízení, ze kterého vyplývá, že se jedná o měřicí zařízení s výrobním č. 15/0193, byl součástí správního spisu. Výrobní číslo tohoto zařízení je uvedeno i v textu radarového záznamu o přestupku a fotografii. K námitce vzniku reflexe způsobené dalším rychle jedoucím vozidlem (automobilem BMW) ve stejném jízdním pruhu žalovaný uvedl, že by v tomto případě mohla vzniknout tzv. jednoduchá reflexe, která vzniká na plochách, které se vyskytují rovnoběžně s jízdní dráhou, jako jsou svodidla či automobily. Dochází k ní tehdy, když je radarový paprsek odražen zpět do jízdní dráhy a dopadá na jiný objekt, např. automobil ve směru jízdy. Takový zlom záření lze zjistit, když na důkazním snímku není zobrazen žádný automobil, popřípadě se na něm nachází automobil v ne zcela běžné poloze. Žalovaný na základě popsanych skutečností konstatoval, že pokud byla rychlost vozidla žalobce rychloměrem zaznamenána, musela být metoda měření v souladu s manuálem k obsluze a žádná reflexe nevznikla. Žalovaný svůj závěr opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, sp. zn. 3 As 82/2012 a usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2014, sp. zn. III. ÚS 298/2014.
8. K námitce rozkalibrování v důsledku výměny pneumatik, která ani nebyla prokázána v daném případě, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, sp. zn. 3 As 9/2013, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 3. strana)

2015, sp. zn. 8 As 109/2014, ze kterých vyplývá, že provádět přezkum Návodu k obsluze měřicího zařízení v důsledku možného rozkalibrování v důsledku výměny pneumatiky, když měřicí zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii, kdy ověřovací list je veřejnou listinou a platnost ověření daného metrologickým ústavem činí 1 rok. Možné zkreslení, které by mohlo vzniknout v důsledku výměny pneumatik, v době platnosti ověření, vyrovnává odchylka měřicího zařízení 3 %, která se aplikuje na výsledek měření. Na základě závěrů výše popsané judikatury žalovaný konstatuje, že nemohlo dojít ke zkreslení výsledku měření z měřicího zařízení, v důsledku výměny pneumatik vozidla, v němž bylo měřicí zařízení umístěno, neboť pro podobné případy se počítá s odchylkou 3 %, která se na výsledek měření aplikuje. Žalovaný dále uvedl, že překročení povolené rychlosti bylo markantní, a to o 50 km/h, kdy i po započítání odchylky měření 3 % činí překročení rychlosti o 44 km/h. Žalovaný tak dovedl, že k naplnění skutkové podstaty přestupku by došlo i v případě, kdy by byla započítána i dvojnásobná odchylka, tudíž vyloučil jakýkoliv vliv provozních podmínek měřicího zařízení na výsledek měření a možné naplnění skutkové podstaty. Závěrem žalovaný sdělil, že dle návodu k obsluze měřicího zařízení se výsledek povolené chyby zaokrouhluje na celé číslo, proto činil výsledek měření po odečtení povolené odchylky 3 % dále zaokrouhlen na celé číslo 174 km/h (tj. 180 km/h – 3 % činí 174,6 km/h, po zaokrouhlení 174 km/h).

9. Žalovaný k námitce neprovedení důkazů navržených žalobcem uvedl, že v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlil, proč neprovedl důkaz výsledkem policistů. Dále vyhodnotil, že listiny předložené policií za účelem postihu pachatele přestupku do správního spisu, jsou pro rozhodnutí postačující, obzvláště, kdy proti pachateli přestupku existují další důkazy, které činí spolu s daty z úředního záznamu skutkovou situaci naprosto jasnou. Za tohoto stavu lze dle konstatování žalovaného vycházet z úředního záznamu. Žalovaný nemá důvod pochybovat o pravdivosti tvrzení policisty, který provedl měření, když ten nemá na věci a jejím výsledku žádný zájem a pouze konal svoji služební povinnost. Ve spise byl založen doklad o proškolení policistů k měření s měřidlem typu RAMER 10. Měření rychlosti bylo provedeno daným typem měřidla, které bylo řádně ověřeno, jak je popsáno výše, a policisté byli řádně proškoleni. Žalovaný dovedl, že policisté nemohou samu funkci zařízení ovlivnit, pokud postupují dle návodu. Pokud by nepostupovali dle návodu, tak by k zaznamenání rychlosti vozidla vůbec nedošlo.
10. K námitce žalobce, že se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nedostatečně zhodnotil, k jakým skutečnostem správní orgán přihlédl při určení výměry sankce (pokuty), žalovaný uvedl, že již samo rozhodnutí správního orgánu obsahuje v sobě zákonná kritéria uložení pokuty uvedená v § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce překročil na dálnici D7 nejvyšší povolenou rychlost o 44 km/h, v době zvýšeného provozu a to vědomě, dle videozáznamu o komunikaci s policisty, proto mu byla uložena pokuta v polovině zákonné sazby, tedy 3 500 Kč. Správní orgán přihlédl i k výpisu z evidenční karty řidiče, ze které dovedl, že žalobce se opakovaně dopustil obdobného přestupku, na tyto přestupky ve svém rozhodnutí odkázal a identifikoval je rokem, nevedl řádný život a od výkonu poslední sankce neuplynuly 3 roky, pročez správní orgán nepřihlédl k institutu zahlazení přestupku, když žalobce výše popsané podmínky pro zahlazení nesplnil.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 4. strana)

11. Žalovaný k námitce, že se řádně nezabýval materiální stránkou přestupku, sdělil, že již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl žalobce shledán vinným z porušení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil překročením nejvyšší dovolené rychlosti na dálnici o 44 km/h, čímž se dopustil společensky škodlivého jednání a porušil chráněný zájem společnosti na dodržování silničních pravidel (materiální stránka přestupku), čímž spáchal přestupek vymezený v § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona o silničním provozu, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o 30 km/h a více (formální stránka přestupku).
12. K námitce užití příznivější právní úpravy žalovaný sdělil, že od spáchání přestupku do vydání rozhodnutí ve správním řízení nebyla uvedena ustanovení § 18 a § 125c zákona o silničním provozu novelizována. Vzhledem ke skutečnosti, že poslední novela proběhla v době před spácháním přestupku, nepovažoval žalovaný za nutné uvádět v odůvodnění rozhodnutí, že nejsou dány důvody pro užití příznivější právní úpravy.
13. Na závěr žalovaný zhodnotil, že jeho rozhodnutí, ani rozhodnutí, které mu předcházelo, není stíženo vadou, která by zapříčinila nezákonnost postupu správních orgánů a vedla ke zrušení rozhodnutí. Pokud by taková vada byla, mělo by se jednat o vadu, která vychází z nedostatku skutkových zjištění, o která správní orgán opírá své závěry, a nikoliv o pouhý dílčí nedostatek odůvodnění rozhodnutí.

Ústní jednání před soudem

14. Ústního jednání před soudem, které se uskutečnilo dne 26. 8. 2019, se právní zástupce žalobce nezúčastnil, jelikož se z něj omluvil, přičemž neměl námitek, aby se konalo bez jeho přítomnosti.
15. Téhož ústního jednání před soudem se pověřená pracovnice žalovaného nezúčastnila, a to bez jakékoliv omluvy, ačkoliv k jednání soudu byl žalovaný řádně a včas ve smyslu § 49 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), předvolán.

Správní spis

16. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti, a to že dne 26. 8. 2016 bylo Policií České republiky, KŘP Ústeckého kraje, územní odbor Chomutov, dopravní inspektorát, správnímu orgánu prvního stupně oznámeno podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit žalobce dne 26. 8. 2016 v 15:12 hodin mimo obec, na dálnici D7 – 71 km, směrem na obec Chomutov tím, že jako řidič vozidla Škoda Octavia RZ: „X“, překročil dovolenou rychlost mimo obec, kdy mu byla naměřena rychlost 180 km/h. Po odečtu odchylky měření 6 km/h činila výsledná rychlost 174 km/h. Z úředního záznamu plyne, že měření bylo uskutečněno měřičem RAMER 10 C, jehož nastavení a použití bylo prováděno dle návodu k obsluze. Součástí předmětného oznámení byla i fotografická dokumentace z měření rychlosti vozidla – záznam o přestupku rychloměru RAMER 10 C, potvrzení Autorizovaného metrologického střediska Ramet a.s., se sídlem Letecká 1110, 686 04 Kunovice, o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 5. strana)

ověření požadovaných metrologických vlastností silničního radarového rychloměru RAMER 10 C použitého v rámci měření, osvědčení o způsobilosti operátorů pro obsluhu silničního rychloměru RAMER 10 C a výpis z evidenční karty žalobce, z níž soud zjistil, že od roku 2006 do roku 2015 včetně žalobce spáchal celkem 9 přestupků, přičemž pěti z nich překročil nejvyšší dovolené rychlosti v obci nebo mimo obec a z těchto pěti u třech neuplynuly 3 roky od spáchání předmětného přestupku.

17. Součástí správního spisu je protokol o ústním projednání přestupku ze dne 18. 10. 2016, ve kterém je zaprotokolován důvod odečtu odchylky takto: „*Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši 3 % z naměřené rychlosti, mu byla jako nejnížší skutečná rychlost naměřena v úseku, kde je nejvyšší povolení rychlost upravena na 130 km/h, rychlost jízdy 174 km/h, čímž povolenou rychlost pro jízdu mimo obec, překročil o 44 km/h.*“. Z protokolu dále vyplývá, že se jednání účastnil zmocněnec žalovaného, který i nahlížel do spisu a pořídil si kopii celého spisu, jak plyne ze záznamu. Žalobci byla stanovena 10 denní lhůta k písemnému vyjádření se k přestupku. Spolu s lhůtou byl poučen zmocněnec žalobce, že pokud se v dané lhůtě nevyjádří, má se za to, že dané možnosti nevyužil a ve věci bude vydáno příslušné rozhodnutí. Žalobce, ani jeho zmocněnec, se ve stanovené lhůtě nevyjádřili, pročež správní orgán I. stupně vydal své rozhodnutí ze dne 18. 10. 2016. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce dne 21. 11. 2016 blanketní odvolání, v němž požadoval zaslání kopie správního spisu a požadoval, aby byl před vydáním rozhodnutí poučen o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, aby mohl případně namítat podjatost této osoby. Dále uvedl, že podání doplní v zákonné lhůtě. Správní orgán I. stupně žalobce a zmocněnce žalobce dne 25. 11. 2016 vyzval k doplnění odvolání a určil k tomuto lhůtu 8 dnů ode dne doručení, na což žalobce ani jeho zmocněnec nijak nereagovali, načež žalovaný vydal dne 2. 3. 2017 žalobou napadené rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

18. Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu [s. ř. s.](#), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v [§ 75 odst. 2 věty první s. ř. s.](#) Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje [§ 72 odst. 1 věty první s. ř. s.](#) Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost dle [§ 76 odst. 2 s. ř. s.](#)
19. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po uskutečněním ústním jednání před soudem, dospěl soud k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.
20. Soud podotýká, že z výše popsaného obsahu správního spisu vyplývá, že zmocněnec žalobce se účastnil jednání před správním orgánem I. stupně, kde mu byla poskytnuta lhůta pro písemné podání vyjádření k přestupku, spolu s poučením, jaké následky má

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 6. strana)

nevyjádření se v dané lhůtě. Vzhledem k marnému uplynutí dané lhůty správní orgán I. stupně vydal své rozhodnutí ze dne 18. 10. 2016, které bylo zmocněnci žalobce doručeno dne 4. 11. 2016. Zmocněnec žalobce zaslal vyjádření k přestupku až dne 6. 11. 2016. V něm namítal, že obsluha měřícího zařízení chybně nastavila dosah zařízení, což vedlo k chybnému měření a vzniku reflexe. Pro podporu svých tvrzení navrhl provést jako důkaz kapitolu 3.2 Návodu k obsluze a výsledch obsluhy. Dále poukázal na skutečnost, že měřící vozidlo mělo jednu přední pneumatiku viditelně prázdnější. Taktéž upozornil na skutečnost, že do doby kalibrace měřícího zařízení a samotné měření zasáhla skutečnost, že v daném období došlo k výměně zimních pneumatik za letní, což vedlo rozkalibrování měřícího zařízení. Správní orgán I. stupně ho v reakci na dané vyjádření informoval o tom, že se jím již nebude zabývat a upozornil ho na možnost podání odvolání. Zmocněnec žalobce podal blanketní odvolání v řádné lhůtě, které přes výzvu nedoplnil v poskytnuté lhůtě ani později. Žalovaný přitom správně reflektoval ve svém rozhodnutí i námitky, které vznesl zmocněnec žalobce v pozdě podaném vyjádření k přestupku ze dne 6. 11. 2016, a to stran návrhu na provedení důkazu svědeckou výpovědí policistů. Dále žalovaný zhodnotil zájem společnosti, tj. bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, který žalobce svým jednáním ohrozil (materiální stránka přestupku).

21. Přes výše popsanou nečinnost žalobce v přestupkovém řízení soud při posuzování podané žaloby vycházel ze závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, kde bylo konstatováno, že pasivita žalobce v přestupkovém řízení automaticky neznamená nepřípustnost určitého skutkového tvrzení v řízení před soudem. V souzené věci má soud ovšem za to, že se jedná o námitku uplatněnou výhradně účelově a že správní orgány v přestupkovém řízení zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupcích právě žalobce, jak jim ukládá § 3, § 50 odst. 3 správního řádu.
22. Vzhledem k jednotlivým uplatněným žalobním námitkám se soud ponejprv zabýval námitkou správnosti nastavení rychloměru, což by při chybném nastavení mohlo vést ke vzniku reflexe a naměřená rychlost by neodpovídala rychlosti skutečné. S tím souvisí i otázka správné kalibrace měřícího zařízení, postup posádky vozu a neprovedení důkazů výsledkem posádky a Návodem k obsluze. S námitkou nesprávné kalibrace souvisí i otázka vlivu hodnoty tlaku v pneumatice a výměna zimních pneumatik za letní.
23. Dle ustanovení [§ 51 odst. 1 věty první správního řádu](#) lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy.
24. Dle ustanovení [§ 3 odst. 3 písm. b\) zákona o metrologii](#) jsou stanovená měřidla, která Ministerstvo průmyslu a obchodu stanoví vyhláškou k povinnému ověřování s ohledem na jejich význam pro stanovení sankcí, poplatků, tarifů a daní.
25. Dle ustanovení [§ 9 odst. 1 zákona o metrologii](#) se ověřením stanoveného měřidla potvrzuje, že stanovené měřidlo má požadované metrologické vlastnosti. Tento požadavek se považuje za splněný, pokud má měřidlo požadované metrologické vlastnosti stanovené opatřením obecné povahy. Opatření obecné povahy kromě

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 7. strana)

požadovaných metrologických vlastností stanoveného měřidla stanoví i zkoušky při jeho ověřování. Postup při ověřování stanovených měřidel stanoví ministerstvo vyhláškou.

26. Dle ustanovení [§ 7 odst. 2 písm. b\) vyhlášky č. 262/2000 Sb.](#) platnost ověření stanoveného měřidla zaniká, jestliže byly provedeny změny nebo úpravy stanoveného měřidla, jež mohou ovlivnit jeho metrologické vlastnosti.
27. Dle položky 2.2.1 přílohy k vyhlášce Ministerstva průmyslu a obchodu č. [345/2002 Sb.](#), kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu (dále jen „vyhláška č. [345/2002 Sb.](#)“), se doba platnosti ověření u silničních rychloměrů používaných při kontrole dodržování pravidel silničního provozu stanovuje na 1 rok.
28. Při posouzení této námitky, že vlivem změny tlaku v pneumatikách, popřípadě jejich výměnou za letní typ, měřícího vozidla, došlo k rozkalibrování rychloměru, tedy k zániku platnosti ověření rychloměru, soud vycházel z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, která se možným vlivem stavu pneumatik měřícího vozidla na přesnost měření již zabývala. V rozsudku ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017-41, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud uvedl že: „z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že je-li pro dané měřící zařízení vydáno ověření ve smyslu [§ 7 odst. 1 vyhlášky č. 262/2000 Sb.](#), a toto ověření je platné, lze presumovat správnost měření daného přístroje, přičemž je irelevantní, zda došlo k výměně pneumatik.“ V rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. [1 As 101/2016-77](#), dostupný na nssoud.cz, Nejvyšší správní soud dále vyslovil, že: „měřící zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii. Proto platí, že měřící zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. [3 As 9/2013-35](#)). Nadto lze uvést, že by bylo proti smyslu a účelu úpravy, kdyby metrologický ústav vydával ověření s platností na 1 rok i přesto, že na služebních vozech Policie ČR jsou pneumatiky pravidelně měněny v závislosti na ročním období“.
29. Z citované judikatury jednoznačně vyplývá, že stav pneumatik měřícího vozidla není způsobilý vyvolat takovou změnu podmínek měření, aby to mělo za následek nepřesné měření a tím pádem i zánik platnosti ověření. Výměnu pneumatik či změnu jejich tlaku proto nelze považovat za změny nebo úpravy stanoveného měřidla ve smyslu [§ 7 odst. 2 písm. b\) vyhlášky č. 262/2000 Sb.](#) Z uvedeného ustanovení je navíc zřejmé, že k zániku platnosti ověření může dojít pouze v důsledku změn a úprav stanoveného měřidla a nikoliv např. v důsledku změny technického stavu vozidla, v němž je měřidlo umístěno, jak se mylně domnívá žalobce.
30. Žalobce svůj názor o zániku platnosti ověření měřidla odvozuje především z příslušného Návodu k obsluze rychloměru, ze kterého v žalobě citoval, že při výměně pneumatik dochází k rozkalibrování rychloměru, pročez je nutné provést novou kalibraci a ověření. Soud uvádí, že pokud výrobce rychloměru uvádí, že určité skutečnosti ovlivňují přesnost měření, nelze z takového textu usuzovat bez dalšího na zánik platnosti ověření. Je totiž nutné rozlišovat mezi pojmy přesnost měření a ovlivnění metrologických vlastností. Jazykovým a nepochybně i teleologickým

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 8. strana)

výkladem ust. [§ 7 odst. 2 písm. b\) vyhlášky č. 262/2000 Sb.](#) lze dojít k závěru, že platnost ověření stanoveného měřidla zaniká pouze tehdy, pokud existuje možnost ovlivnění metrologických vlastností měřidla. Metrologické vlastnosti je přitom nutné chápat jako stálou schopnost měřidla k měření příslušných veličin, která se u stanovených měřidel periodicky ověřuje ve smyslu [§ 3 odst. 3 zákona o metrologii](#). Naopak přesnost měření se vztahuje k aktuálním podmínkám prostředí, v němž měřidlo vykonává svou činnost, které nemají vliv na obecnou schopnost měřidla k měření fyzikálních veličin, tedy na metrologické vlastnosti. Jde tedy o dva odlišné pojmy, které nelze zaměňovat, a tudíž nelze jen z prohlášení výrobce měřidla o příčinách zmenšení přesnosti měření usuzovat na změnu metrologických vlastností a tedy i na zánik platnosti ověření.

31. Dle soudu nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že žalobci byla naměřena rychlost o 44 km/h vyšší, než byla nejvyšší dovolená rychlost v daném úseku komunikace. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. [8 As 254/2016-67](#), dostupný na [nssoud.cz](#), ve kterém stěžovatel překročil rychlost o 60 km/h, poznamenal, že: „naměřená rychlost tak byla vysoko nad horní hranicí formálního znaku přestupku podle [§ 125c odst. 1 písm. f\) bod 2 zákona o silničním provozu](#) (...) Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 2. 5. 2013, č. j. [3 As 9/2013-35](#) posuzoval námitku zkresleného výsledku měření vlivem rozdílných provozních podmínek (výměna pneumatik policejního vozidla) při kalibraci přístroje a během samotného měření. Ztotožnil se přitom se závěrem městského soudu, podle kterého „právě pro případy, kdy by mohlo být podobnými vlivy měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřícího zařízení 3 %, která je na výsledek měření aplikována“. V tehdy souzeném případě Nejvyšší správní soud rovněž přihlédl k velmi významnému překročení povolené rychlosti (po započtení odchylky o 46 km/h) a vyloučil, že by „provozní podmínky měřícího zařízení vůbec mohly mít na výsledek měření tak významný vliv, že by nebyla naplněna skutková podstata daného přestupku“. Nejvyšší správní soud i v nyní souzeném případě vylučuje tak významný vliv případné výměny pneumatik na výsledek měření, že by nebyla naplněna skutková podstata daného přestupku.“
32. Argumentaci žalobce je třeba odmítnout též proto, že by vedla k závěru, že kalibrace rychloměru musí být provedena vždy po výměně sezónních pneumatik, popřípadě po výměně poškozené pneumatiky, či pouhé kontrole stavu tlaku v pneumatikách a jejich následnému dohuštění, neboť jinak ztrácí příslušné ověření. Tím by ověření s platností na jeden rok úplně ztratilo na významu. Je tudíž nutné dojít k závěru, že se změnami tlaku v pneumatikách technologie radaru počítá, neboť by jinak bylo měření radarem v praxi nepoužitelné. Soud se ztotožňuje s výše citovaným názorem Nejvyššího správního soudu, že je to právě odchylka měřícího zařízení ve výši 3 %, která koriguje nepřesnosti způsobené okolními vlivy, které v projednávané věci namítá žalobce, tedy i změnu tlaku v pneumatikách měřícího vozidla. Proto nelze přisvědčit námitce žalobce, že na vliv měření měla vliv hodnota tlaku v pneumatice, případně daný typ sezónních pneumatik v době kalibrace a v době měření. Ověřovací list č. 166/15, který byl přílohou správního spisu, dokládá, že od 4. 11. 2015 do 3. 11. 2016 garantovalo autorizované metrologické středisko, že měřidlo bude mít požadované metrologické vlastnosti, pokud nedojde mezitím k zániku platnosti z jiného důvodu uvedeného v ust. [§ 7 vyhlášky 262/2000 Sb.](#), což v tomto případě nedošlo, jak soud vysvětlil výše. Pro úplnost soud dodává, že platnost ověření rychloměru byla v souladu s vyhláškou č.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 9. strana)

[345/2002 Sb.](#) stanovena na dobu jednoho roku a v době měření ověření platilo. K možnosti žalobce namítat nepřesnost měření soud doplňuje, že pokud měl žalobce takové pochybnosti, mohl si v souladu s ust. § 11 odst. 4 zákona o metrologii vyžádat ověření nebo kalibraci měřicího zařízení a osvědčení o výsledku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. [6 As 210/2016-41](#), dostupný na [www. nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)).

33. Dále se soud zabýval námitkou žalobce stran chybného nastavení dosahu rychloměru, v jehož důsledku mělo dojít ke vzniku reflexe.
34. Ze záznamu o přestupku, stejně tak z ověřovacího listu autorizovaného metrologického střediska a záznamu o školení operátorů plyne, že byl užit rychloměr RAMER 10 C, o jehož nastavení a správném užití se vyjádřil ve svém rozsudku Nejvyšší správní soud ze dne 23. 11. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51, dostupný na www.nssoud.cz, kdy uvedl, že se jedná o zařízení takové povahy, že v případě chyby měření by neprovedlo měření vůbec, resp. by policie nevyhotovila snímek automobilu s vyznačenou rychlostí: „Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný“. Správní spis v posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti. Je tedy zřejmé, že nastavení měřicího zařízení a jeho užití proběhlo úspěšně a snímek je hodnověrný.
35. K námitce týkající se nezařazení Návodu k obsluze mezi podklady k vydání rozhodnutí, tedy tzv. opomenutý důkaz, soud uvádí následující.
36. Dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, může se účastník, o jehož právním nároku se v řízení rozhoduje, s těmito podklady seznámit pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení; není-li to možné, sdělí se takovému účastníkovi alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Správní orgán si předtím, než účastníkovi umožní seznámit se s podklady podle předchozí věty, vyžádá vyjádření orgánu, který tyto podklady poskytl. Nerozhoduje-li se v řízení o právním nároku účastníka, není takový účastník oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis.
37. Ze správního spisu prokazatelně vyplývá, že správní orgán I. stupně a žalovaný vzaly za základ svých rozhodnutí výstupní záznamy z měřicího zařízení, oznámení o spáchání přestupku, úřední záznam k přestupku, osvědčení o školení obsluhy radaru, jež měření prováděla, ověřovací list k radaru, pořízenou fotodokumentaci z radaru s příslušnými údaji o překročení rychlosti, záznam přestupku na CD a výpis z evidenční karty řidiče. Dne 18. 10. 2016 proběhlo u správního orgánu I. stupně ústní jednání, na kterém byly všechny tyto důkazní prostředky provedeny a zaevidovány jako podklady pro vydání rozhodnutí, a to za osobní přítomnosti zástupce žalobce. V dalším průběhu správního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 10. strana)

řízení, již nebyly pořizovány jiné důkazní prostředky. Žalobce v řádných lhůtách nenavrl další důkazy. Až v pozdě podaném vyjádření ke spáchání přestupku žalobce uvedl Návod k obsluze měřicího zařízení, tedy v době po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V rámci svého blanketního odvolání žalobce nedoplnil žádné odvolací námítky ani nenavrl žádné důkazy. Soud proto hodnotí, že správnímu orgánu I. stupně byl návrh na tento důkaz podán až po vydání a doručení jeho rozhodnutí, tudíž se s ním nemohl nikterak vypořádat. Žalovanému nebyl takový důkaz navržen v odvolání žalobce. Soudu tak není zřejmé, s jakými důkazními návrhy se žalovaný nevypořádal, když mu nebyly žádné navrženy řádným způsobem, pročez soud konstatuje, že v postup žalovaného neshledal procesní pochybení a žalobcovu námitku tak nepovažuje za důvodnou.

38. V případě námítky žalobce o neprovedení výsledku zasahujících policistů v důsledku chybně provedeného měření rychloměrem, soud uvádí.
39. Dle ust. § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
40. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 09. 2014, č. j. 6 As 187/2014-60 (dostupný též na www.nssoud.cz), uvedl, že „s námitkami, které se týkaly nesprávného postupu a chyb při měření rychlosti stěžovatelova vozidla, se však krajský soud vyrovnal toliko prostřednictvím jediné věty: „Žalovaný správně poukázal na skutečnost, že radarové zařízení v případě chyb při měření (jako jsou žalobcem tvrzené nesprávné úhly měření, vzdálenosti nebo existence překážek) snímek nezaznamená vůbec.“ Krajský soud bez jakékoliv další úvahy pouze přejal toto tvrzení žalovaného, obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí a opřené o „známost z úřední činnosti“, a označil je za „správné“, aniž by je dále odůvodnil či podložil důkazy. Takový postup považuje Nejvyšší správní soud v intencích výše citované judikatury týkající se požadavků na přezkoumatelnost a kvalitu odůvodnění soudních rozhodnutí za nedostatečný. Východisko, na němž je rozsudek krajského soudu v dané části založen, totiž že v případě nedodržení návodu k použití nebo jiné chyby v měření měřicí přístroj fotografii vůbec nevyhodnotí, není obecně známou skutečností. Nejvyšší správní soud nevylučuje možnost, že dané východisko je v tomto případě pravdivé, je však nutné je řádně zdůvodnit a prokázat, k čemuž procesní řády ostatně poskytují řadu instrumentů (pokud jde o řízení před soudem, např. § 127 občanského soudního řádu, ve spojení s § 52, 64 a 77 s. ř. s., týkající se odborného vyjádření, výsledku znalce či písemného znaleckého posudku). Z dalších rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jejichž skutkový stav byl obdobný nyní řešenému případu, vyplývá, že pokud žalobce dostatečně konkrétně zpochybní klíčový důkaz, jímž je záznam z měření rychlosti a navrhne nejen výslech policistů, kteří měření prováděli ale rovněž i doložení potřebných podkladů osvědčujících funkčnost radaru nelze na takovýto návrh nereagovat či ho odbýt. Je proto na místě adekvátně procesně reagovat a žalobcem předestřená tvrzení vyvrátit nebo potvrdit. Ve zmiňovaných případech se pak ukázalo stěžejní odborné vyjádření výrobce měřicího zařízení, že při nevhodných podmínkách pro měření není snímek z měření proveden.

41. V projednaném případě byl zástupce žalobce zcela pasivní, když byl účasten jednání před správním orgánem I. stupně, kde mu byla poskytnuta lhůta pro písemné vyjádření k přestupku, spolu s poučením, jaké následky má nevyjádření se v dané lhůtě. Předmětné vyjádření ve stanovené lhůtě nezaslal. Až v pozdě podaném vyjádření k přestupku, navrhl možné pochybení obsluhy měřicího zařízení, což mohlo mít za následek vznik reflexe, pročez navrhl výslech zasahujících policistů. Správní orgán I. stupně se tak nemohl s danou námitkou a návrhem na provedení důkazu řádně vypořádat, když ho obdržel až po vydání a rozeslání svého rozhodnutí. Ve svém blanketním odvolání žalobce tuto námitku neuvedl. Žalovaný se přesto k danému návrhu ve svém rozhodnutí vyjádřil, byť se nejednalo o řádnou odvolací námitku, kdy konstatoval, že výpověď policistů v rámci nového ústního jednání by byla nadbytečná a vedla by k průtahům řízení, načež o něm rozhodl dle § 52 správního řádu. Dále uvedl, že správní orgán I. stupně, ani odvolací správní orgán, nemohou provádět kontrolu činnosti orgánů policie či se vyjadřovat k postupu policistů. Pokud žalobce měl mít pochybnosti o legalitě postupu policistů, měl se obrátit na jejich nadřízené. Žalovaný nepředvolal zasahující policisty, aby se vyjádřili k námitce, že řádně nenastavili měřicí zařízení, postupovali v rozporu s návodem k obsluze, což mělo za následek vznik reflexe. Žalobce tak vycházel ze skutečnosti, že zasahující policista, který měření prováděl, byl odborně proškolen, jak užívat měřicí zařízení v souladu s Návodem k obsluze, aniž by si to ověřil výpovědí zasahujících policistů. Tato skutečnost by mohla vést ke zrušení rozhodnutí žalované pro vady řízení, protože žalovaný by byl povinen reagovat na návrh žalobce, kdyby žalobce řádně hájil svá práva, řídil se stanovenými lhůtami a dané skutečnosti uvedl v čas podaném vyjádření k přestupku, popřípadě ve svém blanketním odvolání. To neučinil. Soud proto shledal žalobcovu námitku jako nedůvodnou.
42. Další uplatněná námitka žalobce spočívala v nejasnosti, proč správní orgán odečítal od naměřené rychlosti odchylku 3 %, kterou následně zaokrouhlil.
43. Soud podotýká, že daná námitka byla osvětlena již výše, když se na výsledek měření aplikuje odchylka měřicího zařízení 3 % pro případy, kdy by mohlo být měření zkresleno vlivem rozdílných provozních podmínek (např. výměna pneumatik policejního vozidla), k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. [3 As 9/2013-35](#). Žalobce má pravdu, že 3 % z naměřené hodnoty 180 km/h činí 5,4 km/h, což znamená, že rozdíl reálně představuje 174,6 km/h. Správní orgán nicméně pro lepší přehlednost dané desetinné číslo zaokrouhlil na celá čísla, se kterými počítá i ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, kdy tak došlo k dalšímu, byť marginálnímu, snížení naměřené rychlosti ve prospěch žalobce.
44. K námitce týkající se nedostatečného zdůvodnění naplnění materiální stránky přestupu soud uvádí následující.
45. Dle ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu smí řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/hod.; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/hod. a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/hod. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/hod.

46. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce svým chováním naplnil všechny znaky přestupku, který mu byl kladen za vinu, tj. nejen jeho formální stránku, ale rovněž i materiální stránku. Žalobce vědomě porušil pravidla silničního provozu a při řízení motorového vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost o 44 km/hod. Svým jednáním tak nepochybně významným způsobem ohrozil bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Žalobce se nepochybně dopustil pro společnost škodlivého jednání, čímž byla dle názoru správního orgánu I. stupně naplněna materiální stránka přestupku. K dané problematice se nejednou vyjádřil Nejvyšší správní soud, který uvedl, že trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy a pravidly, jakými se dosud řídila trestnost trestných činů a proto pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být tedy naplněna i materiální stránka deliktu. Za přestupek je považováno takové zaviněné jednání fyzických osob, které naplňuje formální znaky stanovené v zákoně, přičemž jde o takové zaviněné jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti byť i v nepatrné míře. Lze tedy vycházet z předpokladu, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Tento předpoklad by však nenastal, za situace, kdy se k jednání, jež naplnilo formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. V takovém případě by nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku a jednání by tak nemohlo být za přestupek označeno. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52, dostupný na www.nssoud.cz)
47. S ohledem na právě uvedené jsou správní orgány povinny zkoumat, zdali určité jednání lze označit za přestupek a tudíž zda došlo k naplnění nejen formálního nýbrž i materiálního znaku přestupku. Za přestupek je považováno zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti, přičemž právě v porušení nebo ohrožení společnosti lze spatřovat materiální stránku přestupku. Pokud tedy řidič motorového vozidla vědomě překročí nejvyšší povolenou rychlost, neoddiskutovatelně ohrožuje nejen sebe, nýbrž i ostatní účastníky silničního provozu. Přitom právě ochrana ostatních účastníků silničního provozu představuje zmíněný veřejný zájem, kvůli němuž musí být pravidla silničního provozu dodržována. Postupoval-li žalobce v rozporu s ustanovením § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a naplnil tím formální znaky skutkové podstaty přestupku ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, za nějž byl postižen, má se za to, že byl naplněn i jeho materiální znak, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by snižovaly nebezpečnost jednání natolik, že by materiální znak nebyl naplněn. V daném případě však správní orgán I. stupně nezjistil existenci rozhodných skutečností, jež by snižovaly nebezpečnost žalobcova jednání. Mimo to žalobce ani nic takového netvrdil. Žalobce tak svým jednáním naplnil formální i materiální znaky skutkové podstaty přestupku a tudíž správní orgány nepochybily, pokud žalobce uznali vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu. Soud tak námitku žalobce neshledal důvodnou.

48. S výše popsaným souvisí námitka žalobce, že není jasné, k jakým skutečnostem správní orgán přihlédl při svém rozhodování o výměře pokuty a zda respektoval zahlázení předešlých odsouzení starší tři let.
49. Při ukládání sankce za přestupek byl správní orgán I. stupně povinen řídit se ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a zohlednit závažnost spáchaného přestupku, následky a okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán stejně jako samotnou osobu pachatele a pohnutku, jenž jej k tomuto jednání vedla. Výše ukládané sankce je výsledkem správního uvážení, které je přezkoumatelné v otázce vybočení ze zákonem stanovených mezí. Správní orgán I. stupně své rozhodnutí odůvodnil neuváženým jednáním žalobce, když překročil maximální povolenou rychlost o 44 km/h, kdy se obdobného jednání dopustil několikrát, naposledy v roce 2013, jak vyhodnotil z karty řidiče, čímž ohrozil veřejný zájem na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Soud je toho názoru, že uložená sankce je adekvátní a odpovídá skutečnostem případu. Žalobce jakožto řidič motorového vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost o 44 km/hod. Při řízení motorového vozidla na sebe řidiči berou nemalou odpovědnost nejen za sebe, nýbrž i za chodce a ostatní účastníky silničního provozu. Je pravdou, že žalobce v daném případě překročil nejvyšší povolenou rychlost na dálničním úseku, kde je povolena maximální rychlost 130 km/h a nepředpokládá se zde přítomnost chodců či cyklistů, ale právě účast na provozu na dálničním úseku vyžaduje maximální obezřetnost a dodržování pravidel silničního provozu od řidiče. Nezodpovědné jednání spojené s nedodržováním pravidel by mohlo vyústit k hromadné nehodě, při které by došlo k ohrožení zdraví a životů ostatních řidičů.
50. Z výpisu evidence karty řidiče bylo zjištěno, že žalobce byl v posledních třech letech od spáchaní daného přestupku třikrát trestán za přestupek v souvislosti s řízením motorového vozidla, kdy dva z těchto přestupků byly spáchány v rámci překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci, a jeden byl spáchán v rámci překročení nejvyšší povolené rychlosti mimo obec. Žalobce namítal, že správní orgán I. stupně neměl k trestům z minulosti přihlížet a klást mu je k tíži, když z rozhodnutí správního orgánu I. stupně není jasné, ke kterým záznamům z evidenční karty řidiče přihlížel. Soud s tímto tvrzením žalobce nesouhlasí, neboť správnímu orgánu žádné zákonné ustanovení nezakazuje, aby při hodnocení osoby žalobce přihlédl k přestupkům jím spáchaných v minulosti, za něž mu byly pravomocně uloženy sankce a na základě těchto okolností vyvodil příslušné závěry, týkající se sklonu opakovaně porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013-49, dostupný na www.nssoud.cz). Správní orgán I. stupně při stanovování výše sankce tak adekvátně reagoval na skutečnost, že žalobce opakovaně překročil nejvyšší povolenou rychlost. S ohledem na výše uvedené soud shledal výši sankce přiměřenou a dostatečně zdůvodněnou. Žalobcova námitka tak není důvodná.
51. Soud se dále zabýval žalobcovou námitkou, že správní orgán se vůbec nezabýval tím, zda novější právní úprava, která nabyla účinnosti po spáchaní přestupku, není pro něj příznivější.
52. Z obsahu spisu vyplývá, že ke spáchaní přestupku došlo dne 26. 8. 2016, správní orgán I. stupně o něm rozhodl dne 18. 10. 2016 a žalovaný vydal své rozhodnutí dne 2. 3. 2017. Soud proto hodnotí, že v době od spáchaní přestupku po vydání rozhodnutí ve

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 14. strana)

správním řízení nedošlo k novelizaci zákona o silničním provozu v příslušných ustanoveních § 18 a § 125c, která by mohla mít vliv na rozhodnutí správního orgánu ve prospěch žalobce. Soud proto považuje žalobcovu námitku za nedůvodnou.

53. K závěrečnému nesouhlasu ohledně zveřejňování a anonymizace osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce soud konstatuje, že tento není v nyní projednávané věci relevantní a soud se jím nikterak nezabýval, avšak k této problematice již existuje judikatura, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35.
54. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 téhož zákona. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu, a proto soud žalobu z pohledu včasné uplatněných žalobních námitek dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.
55. Současně soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a právnímu zástupci žalovaného náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc ten je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. srpna 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 15. strana)

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D.
samosoudce